

Eäs tasfaste liggi, nusutas korra, teise korra, pididi weel wimist korda katsuma: — jalg putus, pulk mahha, kiwwi langes. — Hire tar- kus otsas!

Ja jut on ka otsas, muudkui weel piisofe õppetus mõnne kahhejalgsa hirele.

Ärra wõtta, mis on keeldud,
ärra kõi ka kurja teed:
maggus ässi pea neeldud,
agga pües tulesööd.

7. Warblane ja hobbosed.

Üks warblane tuli talwe hakkatuses mõisa talli ukse peale, küsis uhke hooste käest: „Kas tahhab üks teiest ni helde olla, et ta lasseb mind omma latri sees mõnne kaeraterakeste ülesnop- pida: ma tahhan teile sui jälle head teha.“

Hobbosed ütlesid wasto: „Mis sinna sitta- kenne wõid meile ka head teha, kassi omma teed!“

Üks wanna hal hobbone talli nurgas ütles.
„Tulle seie, minna lubban kül wõtta, mis künna- pöhja üllejääb.“

Talw otsa sai warblasel omma piisofe kõht täis.

Tulli kewwade, tulli sui; tullid kärbsed ning seäsed ja parmud ka. Oh mis waew olli nüüd tallihoostel. Ei need piisjad lendajad lomad ei annud neile rahho süa egga seišta, muudkui peksid jalgega ja wihtlesid sawwaga. Üks lähheb ärra, kaks tulleb jure!

Wanna hal hobbone seisis wagga, sõi kaero ja heino ilma murreta. Warblane latri laua peal wahtis terrawaste, ni pea kui üks liggi len- das: kripsit kiinni, sõi ärra.

Rikkas, ärra wida sa
aega waest meest aidata:
kus so meel ei mõtlege
tulleb heaks sinnule.